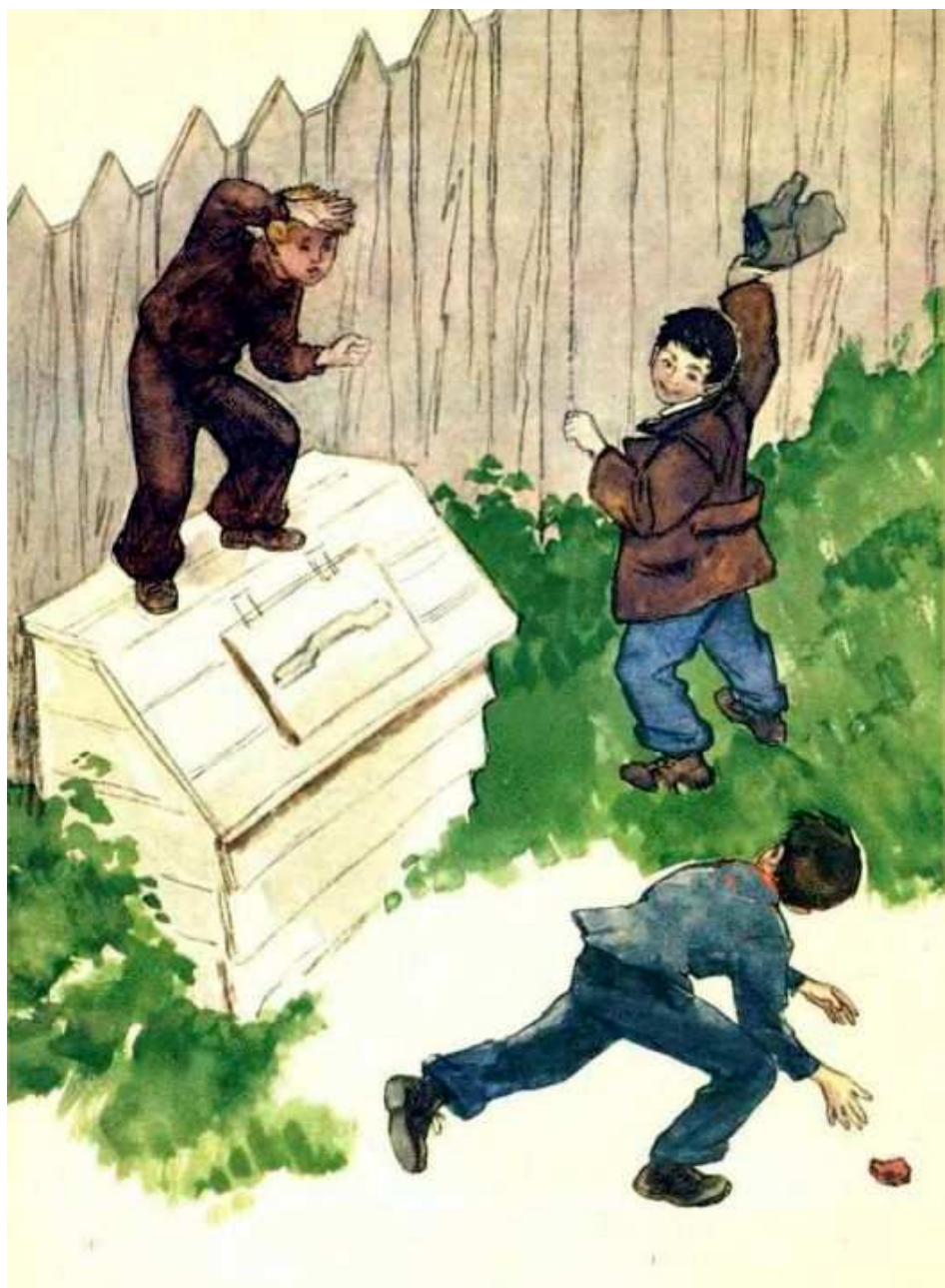

האבן

"מה? רוצה להיאבק?"
רן התכופף ואסף חופן חצץ.
"הה לך! הה לך!"
"מרבצים לסמי! מרבצים לסמי! קרא אורי
וזרק על רן כפפת עור ישנה שהרים ליד
בית החרושת המוזנח. הכפפה הייתה
רטובה ומלוכלכת.
אורי צחק, קפץ על הארגז והוציא את
לשונו אל רן.
"כך מגיע לך, ג'ירף ארוך!"
"ג'ירף" קראו לרן הנערות בבית הספר.
אבל דווקא אורי, החבר הטוב ביותר שלו..
לרן נעשה חושך בעיניים.

הוא הרים מהארץ אבן גדולה, שבר של לבנה, ובכל כוחו זרק על אורי שקפץ על הארגז. אורי רק התכופף, האבן עברה מעל ראשו ונפלה בחצר השכנה. מאחורי הגדר נשמע "אי!" ואחריו בכי וצעקות של ילדה "אמא!"

אורי הציץ מעל הגדר וירד מהארגז. "פצעת את ראשה של ילדה! היא רצה לאמא. חברייה, נברח!" אורי וסמי ברחו.

המחשבה הראשונה של רן הייתה "לברוח!" הוא גם עשה כמה צעדים לכוון הבית, אבל עצר. "פצעת את ראשה של ילדה.." אכן, האבן הייתה כבדה וחדה. רן הקשיב. מאחרי הגדר לא נשמע דבר.

הוא עלה על הארגז והביט לחצר השכנה. ערמה קטנה של חול צהוב עם כמה מקלות תקועות בו. את זרוק ודלי קטן.. בצד, על הספסל של בית דו-קומתי ישבה ילדה קטנה שעטפה את ראשה בידיה. על כובע לבן – כתם כהה.

בקפיצה אחת רן עבר את הגדר.

"תראי מה קרה לראש שלך!"

היא הביטה עליו מלמטה למעלה בעיניים דמעות, הורידה את ידה מראשה ונאנחה בפחד כשראתה דם על הידיים.

רן הרים בזהירות את הכובע. על העורף ראה חבורה גדולה וקצת שערות צבועות בדם.

ידיו של רן רעדו.

"זה לא כלום" התחיל, כדי לשלוט בעצמו

"אמא תחזור רק בחמש, וגם אבא" אמרה
הילדה בעצב "וסבתא הלכה לחנות. אני
רצתי הביתה ואחר כך נזכרתי שאצלנו
בבית אין אף אחד.. וכבר לא רצתי.."
רן הסתכל סביב. לא היה איש בחצר.
"את יודעת מה נעשה?" אמר "גם אמא
שלי לא בבית. אלך אתך למרפאה. זה
קרוב מאוד. שם ירחצו ויחבשו.. יש לך
ממחטה?"
הוא רצה להוציא את שלו, אבל שם אותה
חזרה.
לנה נתנה לו ממחטה. רן ניגב את פניה
ואת ידיה.
"ואולי קשה לך ללכת? לשאת אתך? אולי
נחלשת? הראש מסתובב?"
רן נזכר שכך שאלה אותו אמא כשנפל

"איך קוראים לך?"
"לנה" מלמלה הילדה.
"טוב, לנה, אביא אתך לאמא שלך. היא
תרחץ את הראש ותחבוש."

מהכסא וקיבל מכה בראש.

"לא מסתובב. אלך בעצמי."

במרפאה היה תור ארוך לפני החלון. לנה

החווירה ולחצה חזק את ידו של רן.

"כאן נרשמים לקבלה אצל המנתח?" שאל רן.

"כן. תעמוד בתור נערי."

"אני רוצה לרשום ילדה מחוץ לתור.

ראשה נפצע." אמר רן לשומר ליד הדלת.

"הבא בתור" אמרה האחות.

רן דחף את לנה והיא נכנסה.

ליד הכיור עמדה דודה גבוהה בחלוק לבן

ורחצה ידיים.

"מה אצלך, נערי?" שאלה.

"מקרה כירורגי" אמר רן "ראשה של

הילדה הזו נפצע מאבן. הרבה דם. אין אף

אחד בבית אז באתי ישר אליכם."

האחות הושיבה את לנה על כיסא וקיצרה

את שערותיה בזריזות.

הדודה הגבוהה ניגבה את ידיה והתחילה

לממש באצבעות סביב המקום הפגוע.

"כאן כואב? וכאן כואב? וכך?"

לנה שתקה.

"וכאן, ילדתי, לא כואב?"

גם כן שתיקה. רן ראה שזוויות שפתיה של

לנה רועדות ויורדות כל פעם נמוך יותר.

"כואב לה" אמר "אבל היא מתאפקת. הרי

כואב לך, לנה?"

"כואב מאוד" אמרה הילדה דרך שנייה

המהודקות.

"אך, את גיבורה כזו!" חייכה הרופאה "רק

תגידי איפה כואב. אני לא אגרום לך יותר

כאב מאשר צריך."
האחות חבשה את הראש ישר ובעדינות
וזה נראה כמו כובע לבן או קסדה.
"לא הקיאה? לא קיבלה סחרחורת?"
שאלה הרופאה.
"לא" ענה רן ברצינות "לא היו בהילות, לא
אבוד הכרה."
הרופאה שוב חייכה והתחילה לכתוב
משהו מהר מאוד במחברת גדולה שלה.
"היא אחותך?" שאלה.
"שכנה. אין כרגע אף אחד אצלה בבית
ולכן אני באתי אתה."
"אמא תבוא בחמש" לחשה לנה כך
שבקושי ניתן היה לשמוע "וסבתא הלכה
לחנות."
"אז אתה, השכן, תחזיר אותה הביתה

ותגיד לאמא להחזיק אותה יומיים במיטה.
אחר כך שיביאו אותה להחלפת
התחבושת. ואם היא תקיא או תקבל כאבי
ראש חזקים, חייבים להפנות אותה
לניורופתולוג. אתה יודע מה זה
ניורופתולוג?"
"בוודאי יודע" נעלב רן "זה שמרפא
עצבים."
"אז שלום ילדים! כל הכבוד, ילדה.
גיבורה! וגם יש לך שכן טוב."
רן שוב לקח את לנה ביד.
"להתראות!"
והם יצאו.
כשהגיעו לקרבת ביתה של לנה, מהדלת
רצה אישה עם פניה מבוהלים.
"אמא" קראה הילדה וקפצה לזרועותיה.

"מה אתך? מה קרה לראש שלך? איפה
היית?"
"אבן נפלה עלי מעבר לגדר והנער הזה
הוביל אותי לרופאה"
אמא לקחה את לנה על ידיה וזו התחבקה
לכתף והתחילה לבכות כאילו מעולם לא
קראו לה גיבורה.
מהצד שני של החצר רץ אליהן אבא של
לנה, והסבתא הסתכלה מהחלון.
"נמצאה! נמצאה!"
"תכנס, נערי. איך קוראים לך? תודה לך,
יקירי. בוא, תספר מה אמרו במרפאה."
את לנה השכיבו על הספה, את רן הושיבו
בכיסא והתחילו לשאול לסירוגין.
"אחרי יומיים לבוא להחלפת התחבושת.
אם יהיו הקאות או כאבי ראש חזקים,

לבוא לניורו.. ניורו.. ניורופתולוג. זה רק
כך, ליתר בטחון. ובסך הכל לא מסוכן.
חבורה גדולה ושריטה."
אבא הכה לרן בכתף:
"תודה, תודה לך רן!"
"אבל איך זה קרה?" שאלה סבתא "החצר
שלנו כל כך מסודרת, הכל שקט ושלוו."
"מעבר לגדר זרקו אבן, והנער הזה ראה
אותי."
"תודי לנער. ילדה" אמרה אמא "ראי, איזה
נער טוב לב!"
"תודה רן" אמרה לנה.
אפו של רן התחיל לדגדג.
"אבל את, אמא" פנה אבא של לנה
לסבתא "את מדברת על הילדים שגדלים
גסים, אלימים, תוקפנים. והנה לך נער,

תלמיד, שלא סתם נושא סמל תנועת
נוער. ראה ילדה בצרה, הבין מה צריך
לעשות, עזר לה."

סבתא הנהנה בראשה.
"הבחור הזה שזרק אבן, בוודאי גם הוא
נשא סמל תנועה" אמרה "ברח בלי
להסתכל והשאיר את הילדה מדממת."
"מספיק!" התערבה אמא של לנה "כל
הזמן רבים."

רן קם מהכסא והתחיל להיפרד, בלי
להסתכל על אף אחד. פניו הסמיקו.
כולם הודו לו. אבא של לנה ביקש שיבקר
אותם שוב, הבטיח להראות לו ספרים
מעניינים.

עיני הילדה הביטו עליו בחיבה מתחת
לתחבושת הלבנה.

"תבוא, רן!"

רן יצא החוצה. הלך לאט, שם את ידיו
בכיסים והוריד את ראשו. כשהגיע לשער
ביתו נעצר. עמד ומישש את סמל התנועה.
לא!, כך אינו יכול ללכת.

הוא הסתובב והלך חזרה לבית של לנה.
לפני הדלת עמד דקה שלמה, או אפילו
יותר.

בסוף צלצל. אבא של לנה פתח לו.

"רן? שכחת דבר מה?"

רן ניכנס לפרוזדור. דרך הדלת הפתוחה
ראה איך סבתא משקה פרחים על החלון.
עציץ אחד לקחה לידה ובדקה, הרכיבה
משקפיים.. קקטוס ירוק ועגול דומה
לקיפוד כועס קטן.

רן השתעל ואמר בקול כאילו לא שלו, קול

דקיק וצרוד:
"אמור לה" הוא הצביע אל החלון "אמור
לה, שאת האבן מעל הגדר, זה אני
זרקתי.. הוא נפל על לנה שלכם במקרה..
לא נמלטתי..."
קולו ניתק.
רן פנה לדלת כי הרגיש שהדמעות
קרובות. אבא של לנה תפס אותו
בכתפיים, סובב אליו וחזק, בגבריות, לחץ
את ידו.
וסבתא חייכה לקקטוס שלה ומהצד אפשר
היה לראות כי הפנים שלה לא רגזו יותר.